

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119212081
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4119212081.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a sudkýň JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, spore žalobcu : Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48 Bratislava, IČO: 35 831 154 zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtina 48, Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: Y., zastúpený : JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom Pavla Mudroňa 5, Žilina, IČO : 42 350 026, v konaní o zaplatenie sumy 269,45 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 16Csp/134/2019-176 zo dňa 15. februára 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 12,94 eura s prísluňajúcim úrokom z omeškania. Žalovanému uložil povinnosť do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 256,51 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 260,59 eura od 04.04.2017 do 29.10.2019, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 258,96 eura od 30.10.2019 do 20.11.2019, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 256,51 eura od 21.11.2019 do dňa zaplatenia. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na ich náhradu voči žalovanému v rozsahu 93,42%.

1.2 V odôvodnení rozhodnutia poukázal na obsah podanej žaloby, v ktorej žalobca uviedol, že právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., skrátene názov: VÚB a.s., žalobou v konaní začatom 18.10.2019 požadoval, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť mu sumu 269,45 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 04.04.2017 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že je na základe zliúčenia právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., ktorá dňa 18.12.2015 uzavrela so žalovaným zmluvu o pôžičke č. XXXXXX/XXXXXXXXXX na základe ktorej mu poskytla pôžičku vo výške 400 eur. Podľa zmluvy mal pôžičku splácať v pravidelných 36 mesačných splátkach v sume 15,86 eura až do celkovej sumy 570,96 eura. Do dňa podania žaloby uhradil žalovaný sumu 241,73 eura. Pretože žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jej jednotlivé splátky riadne a včas t.j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, vyzval ho listom zo dňa 26.01.2017 (predžalobná upomienka) k úhrade dlžných splátok, na čo mu poskytol dodatočnú lehotu viac než 30 dní a upozornil ho, že ak nedôjde k úhrade aspoň najstaršej omeškanej splátky, bude oprávnený úver zosplatiť. Pretože dlžné splátky neuhradil, úver dňa 19.03.2017 zosplatiť, o čom ho informoval listom zo dňa 29.03.2017 (Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru). Poukázal na to, že právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti upravuje článok 11.2. zmluvných podmienok. Celkový dlh žalovaného ku dňu podania návrhu predstavoval sumu 269,45 eura. Uviedol, že požaduje aj zaplatenie zákonných úrokov z omeškania od šiesteho dňa nasledujúceho po Oznámení o vyhlásení mimoriadnej

splatnosti, pretože bolo zasielané obyčajnou listovou zásielkou a obvyklá doba jej doručenia je najviac 5 dní. Zmluvnú pokutu si neuplatňuje, ale požaduje náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky vo výške 8,86 eura podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. K žalobe pripojil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, prehľad splátok a úhrad, predžalobnú upomienku, doručenkú k predžalobnej upomienke, oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti, notársku zápisnicu a opis rozdelenia majetku.

1.3.Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP, § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1,3 a 4, § 53 ods. 6, § 39, § 39a, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho došiel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodne podaná. Považoval za nesporné, že medzi žalobcom a žalovaným existoval záväzkový vzťah na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 18.12.2015 podľa § 497 Obchodného zákonníka a aj to, že veriteľ pri uzatváraní a plnení z tejto zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti teda ako dodávateľ a žalovaný, ktorý je fyzickou osobou tak nekonal a teda bol spotrebiteľom a preto je uvedená zmluva spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka. V konaní považoval za nesporné aj to, že predmetný úver je spotrebiteľským úverom, na ktorý sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Zaoberal sa tým, že dohodnutá odplata podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. , v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy prevyšovala najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať a došiel k záveru, že odplata bola dohodnutá vo výške 24,97 % ročne neprevyšuje tak najvyššiu prípustnú odplatu (2 x 32,03%) a je preukázateľne v súlade s uvedenými právnymi predpismi. Pretože ide o úver bez zabezpečenia nie je ani v rozpore s dobrými mravmi.

1.4.Námietku žalovaného, že žalobca neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita žalovaného, čiže neskúmal schopnosť žalovaného splácať svoje záväzky, považoval za nedôvodnú, pretože z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy vyplýva, že veriteľ skúmal schopnosť žalovaného splácať záväzky. Konštatoval, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je zrejmé, že veriteľ pri poskytnutí spotrebiteľského úveru zisťovať osobný stav žalovaného, jeho priemernú čistú mesačnú mzdu, jeho mesačné výdavky, ako aj skutočnosť, či je žalovaný zamestnaný a odkedy. Súčasne si vyžiadal pre tieto účely aj výpis účtu, ktorý bol podľa uvedenej spotrebiteľskej zmluvy žalovaným doložený. Konštatoval, že námietka žalovaného ohľadne opomenutia skúmania jeho bonity veriteľom je teda právne irelevantná, keďže zo samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere rezultovalo, že veriteľ si počínal s odbornou starostlivosťou a to aj vzhľadom na nízku výšku mesačnej splátky (15,86 eura).

1.5.Vo vzťahu k ostatným námietkam žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že osobitná právna úprava zosplatnenia úveru v spotrebiteľských vzťahoch bola zavedená do právnej úpravy zákonom. č. 379/2008 Z.z. s účinnosťou od 1.11.2008 pôvodne v § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. Cieľom tejto osobitnej úpravy možnosti zosplatnenia úveru v spotrebiteľských vzťahoch bolo zamedzenie zneužívania a sprísnenie podmienky predčasného zosplatnenia úveru v spotrebiteľských vzťahoch. Vzhľadom na to, že všeobecná úprava zosplatnenia dlhu podľa § 565 Občianskeho zákonníka umožňovala veriteľovi vyhlásiť predčasnú splatnosť prakticky okamžite od vzniku omeškania s úhradou splátky, dochádzalo k častému zneužívaniu tohto práva veriteľa. Úprava § 53 ods. 9 (pôvodne ods. 8) Občianskeho zákonníka teda sprísnila počiatok lehoty oprávňujúcej veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru tak, že najskôr mohol veriteľ pristúpiť k zosplatneniu úveru uplynutím 3 mesiacov od omeškania konkrétnej splátky za kumulatívneho splnenia existencie upozornenia o možnosti zosplatniť úver 15 dní pred uplatnením tohto práva. Zmyslom tejto právnej úpravy bolo teda sprísniť podmienky možnosti zosplatnenia úveru tak, že predpokladom zosplatnenia úveru podľa § 565 je splnenie lehôt a postupov podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Znamená to, že len vtedy môže dôjsť k uplatneniu práva na predčasné zosplatnenie úveru podľa § 565 OZ, ak je splnená okrem iného podmienka omeškania úhrady konkrétnej splátky po dobu 3 mesiacov a neuhradenia tejto splátky ku dňu zosplatnenia úveru. Zdôraznil, že pri splátke neuhradenej a splatnej ku dňu 20.11.2016 potom mohol žalobca uplatniť právo na zosplatnenie úveru najskôr po dátume 20.02.2019, čo aj v predmetnom prípade právny predchodca žalobcu realizoval. Povinnosť veriteľa, aby súčasne spotrebiteľa upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť zosplatnenia úveru, je ustanovená v prospech spotrebiteľa, aby tento mal možnosť zabezpečiť si finančné prostriedky a odvrátiť tak nebezpečenstvo zosplatnenia celej pohľadávky veriteľa z úveru. Poukázal na to, že žalovaný bol upozornený na možnosť zosplatnenia celého úveru, ak nedôjde k úhrade splátky splatnej dňa 11/2016 (20.11.2016) listom zo dňa 26.01.2017, ktorý mu bol preukázateľne doručený do vlastných rúk dňa 08.02.2017. Žalovaný namietal, že pre absenciu doručenkú k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti neboli splnené podmienky pre mimoriadne (predčasné) zosplatnenie úveru. Súd prvej inštancie túto námietku žalovaného považoval za nedôvodnú, keďže samotné zosplatnenie úveru bolo dohodnuté v zmluvných podmienkach a to v bode 11.2 "Vyhlásenie

okamžitej splatnosti úveru", ktoré boli súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úveru, ktorú podpísal sám žalovaný. Okrem toho sa nestotožnil s výkladom ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovaným v tom, že zákonodarca vyžaduje 2 úkony, jednak výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ku ktorým musí byť preukázané doručenie oboch listín. Takýto výklad predmetného ustanovenia je podľa názoru súdu extenzívny, pretože cieľom zákonodarcu bolo v prvom rade, aby bol dlžník preukázateľne upozornený na možnosť predčasného zosplatnenia úveru a toto upozornenie sa dostalo do jeho dispozičnej sféry, t. j. aby sa mohol oboznámiť s obsahom takého upozornenia. Žalovaný sa dorúčením upozornenia podľa § 53 ods. 9 OZ, za ktoré sa dá považovať predžalobná upomienka s obsahom takéhoto upozornenia oboznámil. Následne veriteľ využil možnosť predčasného zosplatnenia úveru, ku ktorému úkonu síce nepredložil doručenkú alebo doklad preukazujúci odoslanie listiny na poštovú prepravu, avšak súd sa v tejto časti stotožnil s názorom žalobcu, že predmetná listina o zosplatnení úveru má viac-menej deklaratórny charakter, pričom účinky nastávajú späťne oboznámením sa žalovaného s obsahom listiny o zosplatnení úveru. Žalovaný tak pozitívne vedel aj s ohľadom na bod 11.2 zmluvných podmienok, aké dôsledky bude mať pre neho nezaplatenie splatnej splátky, pre ktorú žalobca zosplatnil úver v celku. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že boli splnené aj podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

1.6. K námietke žalovaného vo vzťahu k nesprávnemu výpočtu RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol, že po zadaní požadovaných údajov do interaktívnej kalkulačky dostupnej na webovej lokalite www.fininfo.sk zistil, že RPMN je v zmluve uvedená v správnej výške, respektíve s minimálnou odchýlkou, ktorá je podľa výpočtu interaktívnej kalkulačky vo výške 24,27 % (v zmluve je RPMN dohodnutá vo výške 24,97%). Konštatoval, že v tomto prípade zistená skutočnosť nespôsobuje zákonný postih nesprávneho uvedenia RPMN v zmluve, t. j. bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru (podľa § 11 ods. 1 písmeno d) zákona o spotrebiteľských úveroch), jednak s poukazom na minimálnu odchýlku medzi uvedenými RPMN, ktorej existencia je prirodzená, keďže doposiaľ neexistuje Národnou bankou Slovenska jednotná kalkulačka na výpočet RPMN pre účely súdneho spotrebiteľského konania.

1.7. K námietke žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a to s poukazom na § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že žalovaný bol v čase začatia konania, kedy bola vlastníkom pohľadávky banka nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením tohto záväzku voči banke, preto možno aj samotnú žalobu podľa § 92 ods. 8 Občianskeho zákonníka považovať za písomnú výzvu žalovanému na plnenie, pretože mu nesporne bola doručená. Keďže pohľadávka bola postúpená z banky na žalobcu podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka platne a keďže bolo preukázané splnenie podmienok na platné postúpenie tejto pohľadávky a žalovaný bol s postúpením oboznámený podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka najneskôr zo strany súdu, je žalobca v konaní aktívne legitimovaný na vymáhanie pohľadávky.

1.8. Súd prvej inštancie zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., pretože základná úroková sadzba ECB bola v čase od kedy žalobca požaduje úroky z omeškania priznať v žalobe (upravenej po čiastočnom späťvzati) 0 % a žalobcovi patrí úrok z omeškania o 5 bodov vyšší, preto priznal súd aj úrok z omeškania z jednotlivých súm, ktoré je povinný spolu s dlžnou sumou 256,51 eura povinný žalovaný zaplatiť to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, pretože súd zároveň nezistil žiadne okolnosti odôvodňujúce uloženie inej lehoty na plnenie.

1.9. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 CSP, a § 256 ods. 1 CSP s poukazom na § 262 odsek 1 CSP a to s ohľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom vyčíslil úspech žalobcu v konaní na 93,42%, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v uvedenom rozsahu..

2. Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a to tak, že vo zvyšnej časti zamietne žalobný návrh a prizná žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V dôvodoch svojho odvolania žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne skutkové zistenia, podľa názoru žalovaného vyústili do nesprávneho právneho posúdenia, spočívajú v tom, že konajúci súd mal preukázané splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pôžičky a mal preukázané platné postúpenie pohľadávky, a teda mal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v danom konaní. Žalovaný poukázal na zmluvu, kde sa uvádzajú „Údaje klienta o zamestnaní a finančnej situácii“, s tým, že uvedené nie je postačujúce, pretože žalobca v rozpore s ustanovením § 11 ods. 2 ZoSÚ, najmä nepreukázal (ani netvrdil), že by veriteľ zisťoval ďalšiu úverovú zaťaženosť žalovaného prostredníctvom príslušnej databázy údajov

o spotrebiteľoch. Žalovaný tiež namietal záver súdu prvej inštancie, ktorý mal preukázané splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky odkazom na predžalobnú upomienku a tiež na oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Bránil sa tým, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bolo realizované v rozpore s ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, preto tieto úkony bolo treba podľa názoru žalovaného považovať za neplatné právne úkony. Namietal, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt. Považoval za právne irelevantné, že doručením žaloby žalovanému bolo preukázané doručenie predžalobnej upomienky ktorú podľa názoru súdu je možné považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách Podľa názoru žalovaného, predžalobná upomienka je neplatný právny úkon, pretože právny predchodca žalobcu obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nejde o výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách vypracovanú bankovým subjektom no a napokon, táto výzva sa vzťahuje na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, a nie na upozornenie na postúpenie pohľadávky. Podľa názoru žalovaného, žalobca nepreukázal, že právny predchodca žalobcu postupoval v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže nepredložil výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitimáciu, na ktorú je konajúci súd povinný prihliadať ex off.

3.K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že považuje napadnuté rozhodnutie za vecne správne. Je toho názoru, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a s jeho rozhodnutím, ktoré je vecne správne sa v plnej miere stotožnil.

4.K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, že vo zvyšnej časti zamietne žalobný návrh a prizná žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5.Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania je vecne správne a odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

6.Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol. Podľa názoru odvolacieho súdu prvej inštancie riadne vykonal dokazovanie, následne vec správne právne posúdil a jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie aj podrobne odôvodnil, dôsledne sa zaoberal všetkými námietkami žalovaného a z jeho rozhodnutia je zrejmé akými závermi a myšlienkovými postupmi sa súd riadil.

7.Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil právny vzťah medzi stranami sporu ako vzťah spotrebiteľský a zároveň správne postupoval, keď sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitimácie žalobcu a túto otázku správne právne posúdil.

8.Vo vzťahu k námietkam žalovaného uvedenými v podanom odvolaní, odvolaní odvolací považuje za potrebnú uviesť, že v čase podania žaloby, ktorú dňa 21.10.2019 podal právny predchodca žalobcu VÚB, a.s. bol už poskytnutý úver splatným. Termín konečnej splatnosti úveru bol určený podľa úverovej zmluvy (č.l. 138 spis) na deň 20.12.2018, preto nemalo zásadný význam riešiť, či právny predchodca banky Consumer finance holding predčasne zosplatnil úver v súlade s ust. § 53 ods. 9 a 565 OZ. V čase podania žaloby bol už úver splatným aj v prípade, ak by právny predchodca VÚB, a.s. nebol vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. V konaní bolo nesporné, že žalobu dňa 21.10.2019 podala VÚB, a.s. ako právny nástupca zaniknutého pôvodného veriteľa Consumer finance holding, na ktorú prešla pohľadávka. Následne došlo k ďalšiemu postúpeniu pohľadávky z pôvodného žalobcu VÚB na Intrum Slovakia s.r.o., a to zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 29.05.2020, teda už v priebehu tohto konania. Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca - VÚB, a.s. podal žalobu na plnenie, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplata sumy 269,45 eura s príslušenstvom, preto doručením žaloby žalovaného v čase po konečnej splatnosti úveru môže byť samotná žaloba považovaná za výzvu na

zaplatenie nesplatenej časti úveru podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách (uvedené ustanovenie neukladá pre túto výzvu osobitné obsahové náležitosti), keďže táto bola riadne žalovanému doručená dňa 4.12. 2019. Navyše z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva povinnosť banky upozorniť žalovaného na možnosť postúpenia pohľadávky.

9. Súd prvej inštancie sa správne vypořiadal aj námietkami žalovaného voči v zmluve o úvere určenej RPMN - správne odôvodnil (bod 31. rozsudku), navyše nesprávne uvedená RPMN má iba ten následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom predmetom tohto konania je len zaplatenie istiny a úrokov z omeškania.

10. Rovnako tak správne sa súd prvej inštancie vypořiadal s otázkou splnenia povinnosti právneho predchodcu žalobcu skúmať bonitu klienta (bod 28. rozsudku). S ohľadom na dôvody, ktoré súd prvej inštancie v tomto smere uviedol, zohľadňujúc zároveň výšku poskytnutého úveru a výšky dohodnutých mesačných splátok dospel aj odvolací súd k záveru, že právny predchodca žalobcu zisťoval bonitu žalovaného primeraným spôsobom a v dostatočnom rozsahu.

11. Odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).